

Holger Eriksen: I tilslutning til synspunkter, jeg tidligere har gjort gældende, når der var tale om præmiering af såkaldt opsparing, vil jeg også gerne gøre nogle bemærkninger om de lovforslag, der i dag er til behandling.

For at begynde med det bedste må jeg udtale min uforbeholdne anerkendelse af ophævelsen af den regel, der går ud på, at man kan få skattelettelse, fordi man betaler de prioritetsafdrag, man i forvejen er forpligtet til at betale. Det var en karrikatur af alt, hvad der hedder sund fornuft, og en urimelighed, der nærmede sig rekord i dansk lovgivning. Som det blev gjort gældende fra anerkendt økonomisk side, var virkningen den modsatte af at være forbrugsbegrænsende: den opfordrede husejere til at købe biler, som de ellers ikke ville have erhvervet, idet de ved at lade købesummen tinglyse på deres ejendom årligt kunne få 210 kr. som bidrag til afdragene. Jeg havde da også den opfattelse, at ingen i udvalget i realiteten gik ind for forslaget. Det indgik imidlertid i det såkaldte omsforlig, og derfor måtte det gennemføres, hvilket så kan tjene til advarsel imod, at man ved senere forlig af samme slags lader den slags skrubbudser glide med.

Hvad angår indekstrakterne — som ikke er omtalt i lovforslagene her — vil jeg ikke benægte, at de kan have en vis betydning for øget opsparing; på den anden side er de blankoveksler på fremtiden af en sådan art, at man får mistanke om, at ledemotivet er Ludvig XV's: Efter os syndfloden! Naturligvis kan man ikke røre ved de allerede tegnede, men jeg er overbevist om, at man meget snart vil blive nødt til at standse nytægning.

Må jeg i denne forbindelse beklage, at der ikke foreligger forslag om at ændre ved de omgængelsesmuligheder, som loven frister til, som allerede er blevet praktiseret, og som utvivlsomt vil blive anvendt i øget omfang i den kommende tid. Systemet i denne omgængelse er, at man tegner indekstrakter umiddelbart foran skæringsdagen og op-siger dem umiddelbart efter. Man slipper derved for at betale mere end 25 pct. i skat af det indbetalte beløb. Under forudsætning af at skatteyderens ligevægtsskatteprocent er betydelig større, giver det en urimelig fordel, som man kunne undgå ved en be-

stemmelse om, at den, der én gang har tegnet indekstrakter og ophævet disse, ikke inden for en bestemt årrække derefter, f. eks. 5 år, igen skulle kunne tegne tilsvarende kontrakter.

Hvad angår bestemmelsen om, at man kan reducere sin skattepligtige indtægt med 1.500 kr., er der efter min mening tale om falsk varebetegnelse, når man kalder det en opsparingsfremmende foranstaltning. Det fremgår jo også tydeligt — således som det for øvrigt allerede er blevet nævnt — deraf, at finansministeriets repræsentant i udvalget vedrørende begunstiggelse af opsparing på grundlag af beregninger, som jeg i øvrigt anser for optimistiske, er kommet til det resultat, at det koster staten årligt 60 mill. kr. at fremkalde ny opsparing på 50 mill. kr.; som i Ebberød Bank er det mængden, der gør det. For det første har man ikke ringeste garanti for, at der foreligger en ny opsparing, hvilket vil sige, at en skatteyder kan opnå lempelsen, selv om hans formue har været nedadgående; han behøver nemlig blot at flytte 1.500 kr. fra én konto til en anden og lade disse 1.500 kr. binde for efter 5 års forløb at hæve dem og igen lade dem binde, hvorved skattelettelse stadig opnås, uden at der er sket ny opsparing.

Det værste er dog, at princippet er helt forkert. Hvis en skatteyder med en skattepligtig indtægt på 100.000 kr. lader 1.500 kr. binde, hvilket for ham ikke betyder bare noget i retning af afsavn, vil hans faktiske skattenedsættelse blive ca. 750 kr. Men hvis hvis en arbejdsmand med en skattepligtig indtægt på 12.000 kr. og en ligevægtsskat på ca. 15 pct. ved at spare på det mest nødtørftige og ved at pålægge sig helt urimelige afsavn kan opspare de samme 1.500 kr., bliver samfundets belønning til ham 100 kr. Det er den gamle historie om forskellen mellem Kong Salomon og Jørgen Hattemager, og det er, hvad det danske folketing forstår ved retfærdighed.

Systemet er jo, at jo lettere man har ved at foretage en opsparing, som man i parentes bemærket som regel ville have foretaget alligevel, jo større præmie får man, men jo vanskeligere man har ved at opspare, jo mindre skal man have i præmie. Ville man virkelig fremme opsparingen, burde man have erindret historien om den fattige enkes skærv, hende, der gav alt, hvad hun ejede og derfor